

Johannes Hospitium Vleuten

25 jaar liefdevolle topzorg

Van de voorzitter

Het Johannes Hospitium Vleuten biedt met 8 kamers een gastvrij verblijf voor onze gasten van wie de laatste fase van het leven is aangebroken. Iedereen ongeacht achtergrond, levensovertuiging of financiële draagkracht is bij ons welkom.

Afgelopen jaar bestond ons hospitium 25 jaar. Wij hebben dat gevierd en mochten ons verheugen in een enorme belangstelling uit buurt en regio. Het was goed om te mogen vaststellen dat wij inmiddels een vertrouwd vast onderdeel vormen van de lokale gemeenschap.

Het Johannes Hospitium werd mede opgericht door leden van de Orde van Malta en de Johanniter Orde. Tot op de dag vandaag is er een nauwe band tussen het Johannes hospitium en deze twee organisaties. Dat blijkt onder meer uit het feit dat onze vrijwilligers werken onder de vlag van de Stichting Johanniter Hulpverlening. In de hal van ons hospitium ligt een mozaïek van het achtpuntig Maltezer kruis dat stamt uit de 11e eeuw. U kunt het niet missen als u bij ons binnen loopt. Zonder woorden vertellen wij hiermee de waarden waar wij voor staan.

Ons gebouw werd 13 jaar geleden speciaal voor dit doel gebouwd en is volledig op de medische wensen en comfort van onze gasten ingericht. Daarnaast heeft het de uitstraling van een warm gezellig huis. Prettige ruime lichte kamers voor onze gasten, een mooie huiskamer, een gezellige grote keuken en een bijzondere tuin waar onze gasten en hun naasten zich kunnen terugtrekken en thuis voelen.

Belangrijk onderdeel van ons beleid vormt de 24-uurs beschikbaarheid van eigen artsen, verpleegkundigen, verzorgenden, vrijwilligers en ander ervaren personeel dat zich 100% kan en mag richten op onze gasten. Het verlichten van lijden ervaren zij als één van hun belangrijkste taken. Het hospitium zet zeer diverse middelen in op gebied van pijnverlichting om dit te bereiken, van medicatie tot complementaire zorg. Dit alles draagt bij aan comfort en aan het kunnen ervaren van waardevolle laatste weken en dagen. Wij noemen deze zorg liefdevolle topzorg.

Heeft u belangstelling voor onze diensten of heeft u interesse mee te werken als vrijwilliger? Wij nodigen u graag uit voor een afspraak zodat u een indruk kunt krijgen van wie wij zijn en wat wij doen.

Met hartelijke groet,

Namens het Bestuur
mr Aernout A. van der Does de Willebois
Voorzitter

Open dag

Twee maal per jaar is er een Open Dag in het Johannes Hospitium Vleuten. Op zaterdag 14 oktober bent u welkom van 11.00 tot 14.00 uur om een keer te komen kijken in het hospice. Er is een korte rondleiding, de koffie of thee staat klaar met daarbij een hapje gemaakt door onze eigen koks. Nadere informatie vindt u op de website www.hospitiumvleuten.nl

Iedereen overal verzekerd van optimale palliatieve zorg

Palliatie komt van het Latijnse woord Pallium en betekent 'mantel van zorg'. Het is het omringen of ommantelen van de patiënt met zorg en liefde.

Hierbij moeten we niet enkel denken aan de lichamelijke zorg, maar ook aan begeleiding van psychische, sociale en spirituele behoeften van de patiënt en de naasten.

Vanuit het Johannes Hospitium Vleuten is het onze wens dat elk mens in zijn laatste levensfase kan rekenen op goede zorg afgestemd op zijn of haar behoeften. En dan moet het niet uitmaken waar de patiënt zich bevindt: in het ziekenhuis, thuis, in een verzorgingshuis of in ons hospice.

De grote uitdaging hierbij is om optimale palliatieve zorg te organiseren op lokaal niveau. Optimale zorg begint bij de patiënt die vaak zo lang mogelijk zelfstandig wil blijven; eigen regie moet kunnen nemen over behandeling en zorg. En meestal zijn het vele zorgverleners zoals naasten, vrijwilligers, thuiszorgmedewerkers, geestelijk verzorgers, huisartsen, specialisten en verpleegkundigen, die een rol spelen in de begeleiding en ondersteuning.

Van belang hierbij is dat alle betrokkenen goed samenwerken en er voor zorgen dat iedereen de juiste kennis en kunde heeft. Vraag is dan ook hoe de nodige kennis de zorgverlener en de patiënt bereikt?

Het Johannes Hospitium speelt in Vleuten en omstreken hierbij een belangrijke rol. We vangen mensen op met complexe zorgvragen, maar ook zijn mensen welkom die om verschillende redenen niet meer thuis kunnen zijn. Met een gespecialiseerd zorgteam en opgeleide vrijwilligers geven we met passie zorg aan onze 'gasten'.

We delen graag onze kennis en ervaring met andere zorgverleners buiten het hospitium. Door kennis te delen kunnen we de zorg ook verbeteren voor de mensen thuis en in het ziekenhuis. Zo ga ik wekelijks naar het St. Antonius ziekenhuis in Nieuwegein om daar het PalliatieAdviesTeam te versterken. Dat doe ik door hen te informeren over mogelijkheden thuis en in het hospice, en tevens gebruik ik mijn kennis en ervaring vanuit het hospice bij advisering aan zorgverleners aldaar.

Ook in de thuissituatie ondersteunt het Johannes Hospitium zorgverleners in de regio. (Huis)artsen kunnen onze hospiceartsen altijd bellen voor advies. Op verzoek kunnen we thuis komen meekijken. Recent is in Maarssen een Palliatieve Thuiszorggroep (PaTz) opgericht waarin deskundigheid, coördinatie van zorg en communicatie tussen zorgverleners in de thuissituatie centraal staat. Het Johannes Hospitium participeert in deze groep. Verpleegkundige Trees Spelbos en ik delen onze expertise met de rest van de groep die bestaat uit o.a. huisartsen, oncologieverpleegkundigen en thuiszorgverpleegkundigen.

Ik hoop dat ons hospitium in de toekomst kan blijven bijdragen aan het bouwen van een goed lokaal palliatief netwerk van zorg; een warm pallium voor elk mens in de laatste fase van zijn leven.

Marieke Ausems,
Hospitiumarts Johannes Hospitium Vleuten

Plannen moet je blijven maken, anders is het leven op.

Het is 12 april 2017. We interviewen Gabriëlle Vroom. Ze woont nu ongeveer twee maanden in ons hospitium. Gabriëlle heeft zelf jarenlang in de zorg gewerkt. Tot ze ziek werd. Haar longen en haar lever zijn aangetast door kanker. Ze is blij dat ze hier niet meer weg hoeft. Terugkeer naar huis zou erg lastig zijn, omdat ze alleen woont.

Wat was de aanleiding om voor een hospice te kiezen?

Ik wist natuurlijk van het bestaan. Maar meer vanuit mijn werk. Ik had er eerlijk gezegd helemaal geen goed beeld bij.

Het is nu april en in september vorig jaar was ik nog gewoon aan het werk. Het was wel zo dat ik me af en toe niet goed voelde. Mijn arm ging uit de kom en werd weer teruggezet. Maar ik bleef er veel pijn aan houden. De huisarts dacht aan een slijmbeursontsteking. Hij heeft een injectie tegen de pijn gegeven. Wat ik toen nog niet wist en de huisarts niet ontdekte, was dat er al een tumor zat. Ik moest bij hem aandringen om bij een orthopeed terecht te komen. Die zag wel gelijk dat er een tumor zat en stuurde me door naar de oncoloog. Er is nog een pin in mijn arm gezet. Ik had veel pijn en kon eigenlijk niets meer. Ik kreeg bestraling en chemotherapie. Vanuit het ziekenhuis kon ik eigenlijk niet goed naar huis. Toen heeft het ziekenhuis geregeld dat ik in februari hier terecht kon. De keuze voor dit hospitium was dus eigenlijk toeval.

Welke verwachtingen had je voor je hier kwam?

Het was eigenlijk een heel treurige aangelegenheid. Toen ik hier met de ambulance heen gebracht werd, was ik erg in de war en eenzaam. Ik zag de stilte op weg naar mijn kamer en schrok ervan. Ik dacht dat ik al in de hemel was. Niet dat me dat blij maakte, want ik moest huilen. Ik wist helemaal niet wat ik kon verwachten en wat ik me moest voorstellen. Maar het is alles meegevallen. De zorg is hier heel anders dan de zorg die ik gaf. Ik was als verpleegkundige veel meer haast gewend. Je moest 's morgens voor 10 uur toch wel 10 mensen gewassen hebben. De patiënten mochten 's nachts alleen maar bellen als ze naar de wc moesten. Ik kijk daar nu op een heel andere manier tegenaan. Ik vind het nu raar dat ik tegen mensen gezegd heb: "Ik kom er zo aan" terwijl ik wist dat dat niet zou gebeuren. Maar hier is werkelijk overal tijd voor.

Hoe bevalt het? Wat vind je van de zorg die je krijgt?

Liefdevol, warm, vol geduld. Ook als ik 's nachts bel, komt er iemand om nog even een kopje koffie te drinken en dan kan ik mijn ei kwijt. Veel is hier bijzonder. Dat je zelf mag bedenken wat je wilt eten bijvoorbeeld. En dat je gewoon je kleren in de was kunt gooien. Die krijg je dan keurig gewassen weer terug.

Voor mijn dochter van 21 is het ook prettig dat ik hier lig. Zij hoeft daardoor veel minder zorg aan mij te besteden. Ook zij heeft een aanbod gekregen van het hospitium voor ondersteuning. Dat vind ik ook bijzonder.

Het contact met de vrijwilligers is erg goed, er zijn natuurlijk wel verschillen tussen hen, maar dat kan niet anders omdat het er heel veel zijn. Bij vrijwel alle vrijwilligers merk ik passie bij wat ze doen. Omdat ik uit het vak kom, kan ik best kritisch zijn, maar iedereen staat altijd open voor feedback en je merkt dat er iets mee gedaan wordt. Tja, ik kom uit de zorg uiteindelijk. En het was wel even wennen voor me. Ik ben niet meer de verpleegkundige, maar de patiënt. En de verpleegkundigen en de artsen zijn heel professioneel. Van een van de artsen die hier werkt heb ik nog les gehad in palliatieve zorg.

Hoe reageerden vrienden en familie op je besluit om naar het hospitium te gaan?

De eerste reactie was een flinke schrikreactie. Ze gingen zich realiseren dat het einde in zicht is. Het feit dat ik eigenlijk vrij plotseling in een hospitium lag, kwam voor de familie hard aan. Er is natuurlijk ook veel zorg van hun schouders gevallen. Ik had bijvoorbeeld gevraagd of ik ze 's nachts mocht bellen als er wat was. Nu hoeft dat niet meer. Onderhand zijn ze aan het idee gewend.

Toen ik nog thuis was, heb ik heel veel steun gekregen van de collega's van mijn werk. Zij hebben me fantastisch geholpen. Mijn familie woont vrij ver bij me vandaan en ik ben mijn collega's heel dankbaar dat ze dat allemaal gedaan hebben.

Hoe voelt het om hier te zijn?

Ik heb er nu vrede mee; het is hier geweldig. Ik ben er natuurlijk wel eens vreselijk kwaad over dat ik hier moet liggen, maar het is heerlijk dat ik hier mag liggen. Ik ben heel tevreden over de kamer. Ik wist toen ik hier kwam nog niet eens of ik alleen op een kamer zou komen. Ik heb de kamer helemaal zelf mogen indelen, bed tegen de muur en zo. Het is nu echt mijn eigen kamer geworden. Het terrasje en het tuintje voor de deur bevallen me ook erg goed. Ik ben gek op bloemen en kan daar mijn gang gaan. Hiernaast is de tuin van het oude klooster. Ik ga graag op mijn wielen die tuin in. Ik ben gek op natuur. Ik had graag mijn teckel hiermee naar toe willen nemen, maar hij is nogal onrustig. Als hij hier los zou raken heeft hij zo een fazant te pakken uit de kloostertuin. Hij is goed ondergebracht bij andere mensen.

Ik doe hier eigenlijk heel veel, ik teken en ik doe aan handwerken. Ik kijk series op de televisie. Van al die dingen geniet ik. Het voelt heel raar dat ik niet meer werk. Ik had een volledige baan en deed nachtdiensten en was aardig druk. In feite ben ik vanuit het werk, vrij plotseling die ziekte ingegleden en nu lig ik hier. Soms ga ik wel eens koffie drinken in de keuken, maar ik heb niet veel behoefte aan het praten met anderen. Er kan ontzettend veel hier. Laatst heb ik op een mooie nacht buiten om twee uur nog koffie zitten drinken. En verder ben ik met de Stichting Ambulancewens naar Domburg en Middelburg geweest. Ik heb mijn ouderlijk huis bezocht. Het voelde als een afronding. We hebben in het Badhotel geluncht, dat was voor mij echt jeugd sentiment! En samen met mijn dochter heb ik een feest gegeven omdat we samen 70 jaar waren geworden. Ook dat voelde goed.

Hoe denk je dat het verder zal gaan? Hoe zie je de komende tijd?

Rust. Dingen doen die ik belangrijk vind. Dingen die ik moet doen. Dingen die ik wil doen. Ik heb een lijst, maar die wordt al kleiner, de uitvaart enzovoort is geregeld. Pasen? Nou ja. Ik heb hier trouwens al wel oranje shirts voor Koningsdag liggen.

Mijn dochter vroeg: "Mam, zal ik de bikini's maar wegdoen?". Ik zei: "Dat kun je wel doen, maar bewaar mijn korte broeken maar, die kunnen nog wel van pas komen." Plannen moet je blijven maken, anders is het leven op. Ik wilde de kaarten die hier allemaal aan de muur hangen opruimen, maar ik dacht: "Nee toch maar niet". Ik vind het mooi dat zoveel mensen aan me denken.

Gabriëlle is overleden op 8 mei 2017 en is 55 jaar geworden.

Zorgvrijwilligers gezocht!

Belangstelling voor het mooie en boeiende werk van zorgvrijwilliger? Ben je zorgzaam ingesteld en draai je je hand niet om voor huishoudelijke taken? Kom onze verpleegkundigen helpen bij de zorg aan de gasten in het hospitium! We vragen minimaal 1 dagdeel per week.

Ervaring in de zorg is niet nodig.

Kijk voor meer informatie op de website: www.hospitiumvleuten.nl

De ervaringen van een verpleegkundige

Ik werk sinds 2010 in het Johannes Hospitium Vleuten. Daarvoor werkte ik in een algemeen ziekenhuis. Zo langzamerhand verloor ik daar de feeling met de zorg. Ik overwoog om te stoppen. In die tijd startte ik hier als vrijwilliger. Na anderhalf jaar kon ik als verpleegkundige aan de slag.

Hier vond ik weer waarom ik de zorg ben in gegaan. Hier is tijd, hier kan je écht zorgen, mensen begeleiden – zowel de gasten (wij noemen de cliënten onze gasten) als hun naasten – hier ligt mijn hart. Het allereerste begin én het einde, dat zijn de meest kwetsbare delen van het leven. Ik vind het mooiste hier dat ik mee mag lopen in het laatste stuk van iemands leven. Dat ik dan nabij mag zijn, dat vind ik heel bijzonder.

Mensen geven zich in het volste vertrouwen. Dat geldt zowel voor de gasten als voor hun naasten. Ook als het maar een paar dagen is, dat de mensen hier zijn. Ik vind dat wel jammer, vooral voor henzelf. 'Was maar eerder gekomen,' denk ik dan. Want wij kunnen een sfeer bieden van zorg en verwennerij waar thuis, en zeker in het ziekenhuis, geen ruimte voor is. Hier kunnen ook de naasten 'loslaten'. Ze kunnen weer partner, dochter of zoon zijn en hoeven niet meer in de mantelzorgrol te zitten.

Het is belangrijk om een relatie met elkaar aan te gaan en dat kan al in heel korte tijd. Zelfs als iemand hier maar kort geweest is, dan nog komt de familie naar de herdenkingsbijeenkomst, of worden we genoemd op de rouwkaart. Ik vind dat een mooi teken dat we het goed doen. In mijn werk ben ik het meest gericht op het bieden van comfort. Ik doe graag wat extra's. Het is fijn om af te kunnen stemmen op de behoeften die bij de gast en/of de naasten leven. Door onze ervaring zien we soms al sneller dan de gast zelf wat zou kunnen helpen. We bespreken wat de gast en de familie belangrijk vinden en stemmen daar onze zorg op af. Het is zaak om alles te bespreken en open te houden, zeker ook als er strubbelingen zijn. Het gaat altijd weer om heel verschillende mensen; er komt een hele geschiedenis binnen met onze gasten. Daar zitten soms ook dingen bij die niet af zijn, met alle emoties die daar bij komen kijken. Het blijft dan zaak om goed af te stemmen met elkaar en soms kunnen we eraan bijdragen dat er wat 'oud zeer' opgelost wordt. Met sommige gasten krijg je echt een speciale band.

Medio 2016 heeft het hospitium na een externe audit het Keurmerk PREZO Hospicezorg ontvangen, een vernieuwd Keurmerk voor instellingen voor palliatieve zorg. Uit de weg daar naar toe is veel goeds voortgekomen. Een nieuwe opmaak van het zorgdossier en het invoeren van het instrument 'palliatief redeneren' heeft onze kwaliteit aangescherpt. We gaan nóg meer in gesprek met de gast, kunnen meten hoe het zit met pijn, angst, vermoeidheid. En de gast merkt dat zijn/haar mening telt, dat hij/zij gehoord wordt. Het completeert het beeld dat we van een gast hebben. Waar komen de symptomen en klachten vandaan? Wat willen we bereiken? En hoe gaan we dat doen? Het staat nu beter geregistreerd wat we doen; het is weer allemaal fris en bij de tijd. Met het palliatief redeneren worden vier dimensies inzichtelijk gemaakt: de lichamelijke, de psychische, de sociale en de spiritueel/existentiële dimensie. Vóór de audit hadden we daar natuurlijk ook aandacht voor, maar met het meetinstrument in handen, is het beter inzichtelijk gemaakt. En is het overdraagbaar: ook het team dat de zorg overneemt weet waar het aan toe is.

Niet alle gasten zijn even open, natuurlijk. Zeker als het op de spirituele dimensie aankomt. Dat moeten en willen we ook respecteren. Maar het zijn cadeautjes als gasten zich voor je openen. We hebben bijscholing gehad in het stellen van de vragen op de juiste wijze, het aangaan van het gesprek. Er zijn vragen bij over somberheid, angst en daar komen soms bijzondere gesprekken uit voort. Maar bij iemand die daar afhoudend in is, dring je niet aan.

Het mooie aan het Johannes Hospitium Vleuten vind ik ook dat iedereen er welkom is. Sinds kort ligt de Koran in onze stilteruimte; dat vind ik geweldig. Verder de inzet van de vele verschillende vrijwilligers en de goede afstemming die er onderling is.

Mijn wens is dat we goed blijven draaien én dat we meer naar buiten treden. Er is hier zo veel expertise, laten we dat uitdragen naar anderen in de regio die werkzaam zijn in de palliatieve fase van iemands leven. Wij hebben de kennis om huisartsen en (wijk) verpleegkundigen bij te staan. We moeten ons nog meer op de kaart zetten. En ik heb nog een praktische wens: een groter magazijn - zodat we een goede plek hebben om matrassen en liften en zo op te bergen.

Trees Spelbos
Verpleegkundige

Gewoon bijzonder in het hospitium

Yvonne thoe Schwartzberg was tot maart 2017 verpleegkundige in het Johannes Hospitium. Zij beschrijft haar ervaringen tijdens één van de avonden dat zij dienst had: "Door onze liefde voor het vak is iedere dienst "Gewoon Bijzonder".

Als ik het hospitium binnenloop, brandt de kaars en zie ik het rode lampje boven haar kamerdeur. Vanmorgen is zij overleden.

Op dinsdag belde ze om zich aan te melden: "Het gaat niet meer, ik kan niet meer; ik val steeds en straks gebeuren er ongelukken".

Het klonk moedig, maar toen ik haar zei dat ze morgen welkom was en dat we heel goed voor haar zouden zorgen, klonken de tranen in haar stem en zei ze: "Ik kom liever vrijdag".

Bij binnenkomst in het hospitium stapte de dokter op haar man af om hem welkom te heten. "Nee" zei hij verschrikt, "niet ik... zij!!"

We hebben zelden iemand zo sereen zien binnenkomen. En zo duidelijk bezig de touwtjes los te maken die haar nog met dit leven verbonden.

Ze was lief, dapper en bescheiden. Een vrouw met stijl. Zelfs als ze in de war was, deed ze dat met élégance: "Het is zo druk op de gang met die dozen".

Ze was gesteld op haar privacy en de eerste weken ging je alleen met een doel haar kamer binnen, niet voor een praatje. Ze was graag alleen. Maar gaandeweg liet ze de zorg steeds meer toe. In de laatste tijd werd ze steeds benauwder, dat maakte haar angstig en dan mochten we naast haar zitten tot ze rustiger werd.

Soms belde ze en zei dan wat benepen: "Ik weet niet meer hoe de t.v. uit moet, hoe kan dat nou?"

Ze had haar liefdevolle familie om zich heen. De telefoontjes en bezoeken van haar man. En ook haar zussen waren veel bij haar. De laatste nachten sliepen zij om beurten bij haar op de kamer.

En zo vertrok ze niet alleen naar de andere kant. Het was fijn voor haar gezorgd te hebben.

Yvonne thoe Schwartzberg
verpleegkundige

“Kijk, zijn voeten maken een dansje...” De zin van muziek aan het levenseinde

Muziek heeft zijn werking op vele aspecten van het menselijk bestaan. Zo kan muziek een ontspannende werking hebben.

Hoewel het kan lijken alsof iemand geen bewustzijn heeft van wat er om hem heen gebeurt, kan het lichaam toch op de muziek reageren. De herkenning van eerder gehoorde muziek die veel voor iemand betekent, kan een reactie teweeg brengen die resulteert in ontspanning van het lichaam.

Ook kan de muziek een reactie teweeg brengen bij andere aanwezigen zoals het losmaken van emoties; wanneer tranen de vrije loop krijgen wordt de spanning ontladen en de sfeer verzacht.

"Hij luisterde bij zijn middagrust graag naar Keltische muziek en ik had al een paar keer voor hem stukken Ierse muziek op de harp gespeeld. Door een bepaald stuk werd hij tot tranen geroerd en wilde dat graag delen met zijn vrouw en kinderen. Voor dat gerealiseerd kon worden werd hij echter al snel zieker.

Op een ochtend was één kant van zijn lichaam totaal verkrampd door insulsten. De verpleegkundige wist niet hoe ze zijn hand en arm ontspannen kon krijgen, niets had geholpen. Ik ging voorzichtig bij hem kijken, maar kreeg geen contact.

Zijn vrouw zat met een grauw, gespannen gezicht in een hoekje van de kamer. Ze vond het goed als ik voor hem kwam spelen. 'Doe maar net of ik er niet ben,' zei ze. Ik speelde weer de Ierse muziek die hij zo mooi vond.

Zacht, rustig klonken de tonen van de melancholische muziek in de kamer. Terwijl ik speelde zag ik bij het stuk wat hem zo ontroerd had, ook bij haar tranen over haar wangen lopen... Ik gaf het verdriet even ruimte in een stille pauze. Toen ik verder speelde, veranderde de sfeer. Ze kwam bij het bed staan en zei: 'Kijk zijn voeten maken een dansje'.

Met een glimlach keken we hoe zijn voeten bewogen, op de maat van de muziek leek het wel. Zijn verkrampde hand ontspande zich en ze kon hem nu ontspannen en open op zijn buik leggen. Ze streelde hem. Er was weer wat kleur op haar wangen gekomen."

Yolanthe Cornelisse
Muziektherapeute Johannes Hospitium Vleuten

Vrienden van het Johannes Hospitium Vleuten

Het Johannes Hospitium Vleuten biedt mensen in hun laatste levensfase liefdevolle topzorg in een huiselijke omgeving. Er is plaats voor acht gasten. Hier werken professionals samen in een multidisciplinair team met ondersteuning van vele getrainde vrijwilligers.

De exploitatie van de stichting staat de laatste jaren onder druk en ook voor de komende jaren worden de bijdragen vanuit de overheid niet ruimer. Om die reden zijn wij, de vrienden van het Johannes Hospitium, blij met iedere gift van andere personen en organisaties waarmee we net weer even wat extra's kunnen doen b.v. de tuin opknappen, aangepaste stoelen en bedden kopen en om een eventueel tekort in de exploitatie te dekken.

U kunt donateur worden door ons een bedrag te schenken. Als u dit meerdere jaren achtereen doet is dit ook nog eens compleet aftrekbaar (ongeacht het minimumbedrag). Meer informatie hierover zie onze website of de website van de belastingdienst. De bijdrage kunt u storten op rekeningnummer NL47ABNA054.48.72.576 t.n.v. Stichting Vrienden van het Johannes Hospitium Vleuten.

Wij hopen op uw steun, iedere donatie is van harte welkom!

Namens de Vrienden van het Johannes Hospitium
Joke Kuijf-Kurver, voorzitter

Wij bedanken onze sponsors

Graag willen wij onze sponsors bedanken voor al hun bijdragen aan ons mooie werk. Wij ontvangen regelmatig van bedrijven, particulieren en andere organisaties mooie bedragen. Enkele van deze organisaties zijn: De Lionsclub Maarssen, Rotaryclub Haarzuylens en veel particuliere donaties. Wij kunnen niet iedereen noemen maar we bedanken alle gevers heel hartelijk voor hun giften!

Praktische informatie en Colofon

Voor wie is het Johannes Hospitium Vleuten?

Het hospitium staat open voor iedereen, ongeacht levensbeschouwing of manier van leven. Voor opname is een indicatie nodig van het CIZ (Centrum Indicatiestelling Zorg). Deze wordt aangevraagd wanneer de behandelend arts verwacht dat de levensduur niet langer is dan drie maanden en dat het hospitium de gewenste zorg kan geven. Het hospitium doet deze aanvraag voor u.

Wat vindt u in het hospitium?

Eigen artsen, 24-uur verpleegkundige zorg, 120 vrijwilligers, 24 uur per dag bezoek mogelijk, een eigen kamer die grotendeels naar wens ingericht kan worden, een terras bij de kamer, aanvullende zorg als massage en muziektherapie.

Hoe kunt u zich aanmelden?

U kunt zichzelf aanmelden, maar ook iedere andere betrokkene kan dat doen: de familie of andere naasten, de huisarts, de specialist. Aanmelden kan telefonisch, schriftelijk of via e-mail.

Colofon
Stichting Johannes Hospitium Vleuten
Kloosterweide 2, 3451 VN Vleuten
030-6775013
info@hospitiumvleuten.nl
www.hospitiumvleuten.nl

Redactie: Ada van Achterberg, Erica van Denzel, Hellen van Gessel, Anne Larue, Joop Maissan